

Előzetési feltételek
helyben házhoz hord-
va vagy vidékre postán
küldve:
Egész évre 6 frt — kr
Fél évre 3 frt — kr
Negyedévre 1 frt 50 kr

Hirdetések díja:
□ centiméterenként 3
kr. Kereskedők és gyá-
rosok külön árkedvez-
ményben részesülnek.
Bélyegdíj 30 kr.

Nyitlár sora 20 kr.

Megjelenik hetenkint kétszer: csütörtökön és vasárnap.

KÖZÉRDEK

POLITIKAI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI LAP.

Szerkesztői iroda

kiadóhivatal:
Nagyenyedi Könyv-
nyomda és Papíráru-
gyár Részvénytársaság
Főter 38. szám alatt,
hova ugy a lap szelle-
mi részét illető köz-
lemények, mint az
előfizetések és
hirdetések bér-
mentesen küldendők.

Kéziratok nem adat-
nak vissza.

A helyzet.

(B.) A bécsi verekedés után, melyben végeredményül a németek győztek, a csehek — prágai verekedése következett, mely a német és zsidó lakosság üldözésében, kirablásában nyert brutális kifejezést és státérium lett a következménye. A kit tetten kapnak, agyon lövik. Mindenesetre különös ugyan, hogy a bécsi németek öröme a prágai németek keservének legyen forrása; de hát a népszenvédegy bugyborékolása és véres kitérései ott pusztítanak, a hol erőre kapnak s a hol hatalmuknak teljes tudatára jönnek. És mégis nagy különbség van Bécs és Prága népének felzudulása között.

Bécsnek, az osztrák szék- és főváros népének német nemzeti és osztrák alkotmányos érzelme nyert élénk kifejezést azon tüntetésekből, melyeket a német parlamenti kisebbség elnyomása, a szláv többség erőszakoskodása feletti érthető felháborodás szült. Leszámítva az ilyenkor teljesen el nem távolítható csöcselék kisebb kihágásait, azt lehet mondani, hogy ezekben a tüntetésekből volt valami abból a nemesebb hévből is, mi

az 1848-ik év mozgalmait oly emlékezetessé tette. És amidőn el lett volna érve a cél: a Badeni-minisztérium lemondása, egyszerre esőnd lett a nagy fővárosban és a Bécsben lakó csehek éppen oly nyugodtan ehették tovább szilvás gombóczaikat, mint azelőtt, mert itt a német nép nem támadta meg őket, nem verte el, nem rabolta ki. Ám amit Prágában látunk, az egyenesen visszataszító, és alig érthető a cseh politikuskok magatartása ebben a pillanatban, midőn Badeni utódjának, Gautsch báró miniszterelnöknek programját még csak nem is ismerjük, azt az egy pontot kivéve, amit Badeni is forszírozott s ami a csehekből és lengyelekből álló parlamenti többségnek is célja volt: a provizorium megszavazása.

Prága cseh népe nem sokat gondolkozott, hanem megtámadta a német iskolákat, a német színházat, feldulta és kirabolta a németek és zsidók lakásait s véres verekedésekben tombolta ki dühét. A gyárak munkásai, az utcza csöcseléke ellent állott a rendőrségnek és a katonaságnak, s azt állítják, amint hogy valószínű is, hogy intelligens vezetők

rendelkezéseinek engedelmeskedtek, kik feltűzelték vad fanatizmusukat, de egyuttal elég okosak arra, hogy tetten ne kapassák magukat s így elkerüljék a statáriumot. Már ez így szokott lenni; elbolondított ártatlanok lakolnak a felbujtók helyett. És ha valaki kérdi, hogy mi lesz a csehek virtuskodásának eredménye? könnyen felelhetjük, hogy alkotmányos szempontból semmi jó. Ő Felsége bizony még kevésbé fogja magát cseh királylyá koronáztatni, sem pedig Csehországot föl nem osztják cseh és német kerületekre. Hiszen tudjuk, hogy a csehek még a magyar liszt ellen is dühösködtek, de azért most is éppen úgy sűtnek a budapesti malmok őrléséből, mint azelőtt, legfőleg nem írják ki a kereskedők, hogy magyarországi lisztet árulnak. Hát a csehek dolgát is el fogja intézni az osztrák kormány s csak egy szót, egyetlen szót fog kitörölni: alkotmányosság, belátván, hogy az még nem való oly népeknek, melyek politikai érettségüket és belátásukat statáriumot érdemlő utcazi verekedésekben és rombolásokban tárják elő Európa népeinek.

TÁRCZA.

Dalok.

I.

Sok a szívnek két szerelem, két bánat,
Meghalok én, barna kis lány, utánad;
Te érted meg, szóke kis lány, elnem kell.
Én Istenem, mit csináljak,
Mit tegyek a szívemmel?

Osszátok meg a szívemet, leányok,
Örökségül ide hagyom reátok.
Élni nekem ilyen szívvel nem lehet,
Vegyétek ki, tépjétek szét
Leányok a szívemet.

II.

Viszi a viz, viszi a sok
Sárguló falevelet,
Fogd ki azt a halványat,
Azon irtam én neked.
Várva várom rá a választ,
Szívem majdnem megszakad;
Mindhiába! — visszafelé
Nem folyik a kis patak.

Dayka Antal.

A kályha körül.

— Irta: Krúdy Gyula. —

I.

Kedves!
Arra gondolok, hogy egyszer így ültünk
a tűz előtt este. Az apró vaskályhában ma-

gasra szöktek a lángok, mert odabenn egy egész élet ifjusága égett el. A lámpában nem volt petroleum, gyertyánk már egy esztendeje nem volt, — és így a tűz világított. Nagy bolond árnyékok táncoltak a falon, és a nagy szoba csodálkozva nézett rájuk, hasonlóan csodálkozott Hollandia partvidéke olajnyomatu vásznán a kanapé fölött. Azok a teli írott papirosok, — aprók és kicsinyek is, — vigan lobogtak magasra törekvő lánggal. A tanár nagy kopaszodó fejét bubánatosan csóválgatta a sötét sarokban.

— Füst, füst . . . Minden füst.

Ő ilyeneket talált ki. Az estét Dereglye Máté is velünk töltötte. Bozontos kis fejét a tenyerébe hajtotta és csodálatos mélylázással nézett a lángokba. Ő kis szomorú fiú volt, vénülő, nagyon züllött és nagyon jószívű, hat esztendeje elszakadt a családjától, aki vidéken élt. Ez idő alatt nem volt pénze arra, hogy hazautazhasson. Oh, nyomor, — milyen rettenetes a nyomor! Jó kedvre hangoló-e? Boldogító-e?

Hazugság. Kaczagó nyomorúság nincs. A nyomor csak csendes és szomorú töprengésre gerjesztő.

II.

És ahogy úgy égett odabenn az a sok-sok ólom, mely szomorúság ülte meg a szobát. Olyan volt ez a szomorúság, ami név-

telen és vigasztalan; előző, megkap, mintha odakünn járnánk az utcán, hol mely ködben hosszú árnyékok csusszannak el az aszfalt felett, siető emberek, forró tekintetű asszonyok árnyai, toppanás, mormoló beszéd hallatszik valami igen nagy messzeségből . . . Belenyilallott a szívembe a fájdalom. Im itt temetünk. Temetjük a Máté ifjuságát. Leveleket és verseket. Itt egy virág, száraz, törött . . .

Máté egyszerre összerezsent. Csillagó nyiladozott a szeme. Verejtékes homlokán végighuzta remegő kezét, aztán elfehéredett arczzal mondá:

— Már az is ég . . .

Gyorsan felcsapta a kályha ajtaját és ujjaival belekapott a tűzbe. Aztán az ajkához szoritotta azt a félig égett levelet. Sirt.

A falon azok a nagy bolond árnyékok csodálkozva rebbentek össze. A tanár is sóhajtott a sötét sarokban. Ime itt egy ólom, ami nem égett el, mint a többi. De a halvány papiros már kormos, már halott az, ami nem támad fel soha.

Máté zavartan nézett körül. Remegő ajakkal mondá:

— Majd aztán ezt is . . . Ez volt az utolsó levél. Novemberben, késő este hozták. . . Én csak gyerek voltam.

Ijedten hallgatott el. Bocsánatkérőleg nézett körül a bozontos kis vén fiú, mint min-

De mintha hallanók a szemrehányást: mi közünk nekünk a hozzánk nem tartozó csehek magatartásához? Nagyon is van közünk; mert igaz, hogy bele nem elegyedhetik Magyarországra, mert Ausztria belügye, hogy rendet csináljon, de hogyha ott azzal kell tölteni a munkásságnak, békés fejlődésnek, összetartásnak szánt drága időt, hogy a parlamenti példátlanul álló skandalózus harc után az utca botra kelt népének harcosait kell erőszakos eszközökkel elfojtani; ha a parlamenti küzdelem az elvek és nézetek szép és nemes versenye helyett az öklök dulakodásában és a becstelen szóáradatban nyilvánul; ha mindezek folytán az alkotmányos élet hosszabb időre lehetetlenné válik: akkor bizony komoran nézhet a közjogi kiegyezés minden barátja azon folytonosan szélesbülő árok felé, mely lassanként elválaszt az alkotmányos életet mindinkább nélkülöző Ausztriától, minek előbb-utóbb az a természetes jogi következménye lesz, hogy ő Felső, legalkotmányosabb királyunk hű Magyarországa élni fog az önállóság azon jogaival, melyek mint alkotmányos államot törvényeink értelmében megilletik.

Hogy az ily átváltozások nem mennek minden rázkodás nélkül és sok nehézséget kell leküzdeni, az bizonyos, de bizonyos az is, hogy amíg lehetett, Magyarország a kiegyezési törvényt becsületesen megtartotta s ha kell és alkotmányos módon lehetséges, meg is fogja tartani. Várjuk tehát nyugodtan, de teljes készenlétben a fejleményeket.

A Janku-szobor-alapról.

Olvasóink bizonyára emlékeznek még azon időre, midőn a nagyszebeni tulzó nemzeti-ségi lapok: a Tribuna és Foia Poporului nagy gonddal és a reklám minden eszközeinek felhasználásával olvasó közönségüket nagyhangú felhívásokban a Janku-nak emelendő szobor költségeinek fedezésére közadakozásra hívták fel. A hiszékeny, jámbor román nép felült a nagyhangú felhívásnak, filléreit nevezett lapok szerkesztősegeihez beküldötte, remélve, hogy nonsokára a nagy Janku érzébe öntve fogja látni és ime, az egyik gyűjtőt, a vármegyénkbeli kutfalvi Albini Titus Livius-t láthatja a gyulafehérvári tömlőczben mint közönséges sikkasztót bebörtönözve.

Albini egy pár ezer forintra rugó összeget gyűjtött a Janku-szoborra, de úgy lát-szik, a pénzt nem fordította azon célra, melyre az begyűlt, mert a gyulafehérvári törvényszék jónak látta őt letartóztatni és a gyűjtés ügyében a vizsgálatot megindítani. A „Budapesti Hirlap“ nagyszebeni levelezője az elolvadt Janku-szobor-alapról a következőket írja lapjának:

A gyulafehérvári királyi ügyészség, hivatalos nyelven szólva, a sikkasztás oly nagy mértékű ismérveit látta fenforogni, hogy czelszerűnek látta Albini Titus Livius-t azonnal letartóztatni. Albini nem tud egyebet védelmére felhozni most sem, mint azt, hogy a pénzt, mint a kezénél levő elismerő iratok tanúsítják, megőrzés végett Bukarestbe küldte Slavici-nak. Itt mindenki meg volt győződve, hogy Slavici most már nem csak nyíltan be fogja ismerni, hogy a pénz nála van, hanem haza is küldi, hogy barátját, Albinit, a börtönből kiszabadítsa.

Csodák csodája! amire az idevaló román nemzetiségi körökben mindenki várt, nem következett be. Slavici a pénzt nem küldte haza, hanem a helyett az aradi „Tribuna Poporului“ vasárnapi számában saját neve aláírásával egy nyilatkozatot tett közzé. E

nyilatkozatban először is összeszidja a nagyszebeni „Tribuna“-t, hogy számon kérte tőle a Janku-szobor-alapot s ily módon denuncziálta őket a magyar kormány előtt, amely most Albinit becsukatta ennek következtében. Hogy a pénz nála van-e, vagy nincs, arról nem nyilatkozik, hanem a legfuresább hipokrizissal azt mondja, hogy ha valaki közülük a gyűjtött összeg hollétére vonatkozóan a legcsekélyebb információt is adná, annyi volna, mint ha a magyar kormány számára denuncziás szolgálatokat tenne.

E nyilatkozatból mindenki megértette, hogy Slavici inkább kész barátját mint közönséges sikkasztót a börtönből hagyni, de a pénzt semmi szint alatt sem fogja hazaküldeni. Azt hiszi, hogy ő Bukarestben nyugodtan nézhet minden vihar elé, mert őt senki sem bánthatja. Valószínűen tévedni fog ebben is, mert Slavici magyar honos lévén, az ügyesség a konzulatus útján bizonyára lépéseket fog tenni kiadása érdekében s miután őt nem politikai, hanem közönséges büntetést keresik a magyar hatóságok, Románia kénytelen lesz kiadni. Ez azonban a Slavici ur magámdolga, mihez nekünk semmi közünk.

Minket csak az érdekel, hová lett hát a Janku-szobor-alap? Az eddigiekből annyi világosan következik, hogy Albini kezén legfeljebb egy pár forint kallódhatott el s a főösszeg Slavici kezei közé került tényleg. De miért nem küldi haza Slavici ez összeget? Egyszerűen azért, mert nincs meg. A Janku-szobor-alapot Slavici elköltötte. Az idevaló beavatott körök nagyon jól tudják azt is, hogy mire költötte el.

Mikor 1895 végén Albinit és Russu Sirianut Rácz kitette a nagyszebeni „Tribuna“ szerkesztőségéből, Russu Sirianu, Slavici unokaöccse, minden keresetforrás nélkül maradt. Ez okból elhatározták, hogy Aradon szerkesztésében egy új lapot alapítanak, mely a Slavici-Brote-féle pártnak lesz organuma. Ez a lap, a „Tribuna Poporului“, hosszabb vajadás után meg is indult, saját

dig, ha többet mondott két szónál. Előre hajolt és a sötét szobában e hideg téli éjszakán koppadt, fáradt hangon olvasta. A hangja igen hasonlított ama kerepeléshez, amit a harangok husvétii utrakelése után forgatnak a toronyban.

III.

— „Édes, édes . . .

Tudom én azt már, hogy én soha, de sohasem leszek a magáé. Maga úgy szeret, amint a leányokat meg asszonyokat szeretni szokás, mert szépek, formásak. Szeretik, szeretik, de nem veszik el feleségül.

Lássá, hiába szeretünk mi ketten. Maga hiába vágyakozik, hiába gyötri magát szép álmokkal, engem azok még szebb leírására, én azért nem leszek a magáé soha. Már ez így van, és ezen nem változtat senki. Tegnap leveleire válaszolom ezt.

Leány vagyok még és bizonyos érzések ismeretlenek előttem. Lehet, vágytam utánuk, nekem is voltak beszédes, édes álmaim, mint magának, de az én álmaim kínosak is voltak, mert a bizonytalanúság kín mindig. És most úgy érzem, hogy az álom marad és azt a boldogságot, amit emleget, nem fogom ismerni soha. Mert annyira, édes jó szívem, soha sem tud szeretni maga engem, hogy tisztességesen szeressen.

Nem haragszom, hogy úgy irt. Bizonyo-

san úgy viseltem magam, hogy joga volt így szólni hozzám. És csak, csak sirok egy kicsit. A könnyek végig folynak az arcomon és szégyelem magam igen nagyon. Istenem, miért nem halhatok meg a halálvágytól pusztán!

Ugy szeretném kimenteni magát magam előtt. A levelet este írta, előtte volt a fényképem, aztán álmatlan volt fáradsága dacára. És végre is gonosz gondolatai kinek nincsenek?

Jól tette, hogy megírta.

Sok mindent kiolvastam belőle, még a sorok között is olvastam. Hisz maga olyan jó, olyan gyöngéd. Csak megrontották és olyan fiatal, istenem. Huszonkét éves fiú, akít én imádok a szomorú vénülő leány.

Nem tudom, ki lesz a maga felesége, de az az asszony mindenekelőtt boldog asszony lesz. Olyan szerelemmel fogja szeretni, amilyen ritkán jut asszonyoknak.

Hogy folytassam?

Maga érzi, tudja, hogy mennyire egész lelkeimmel, minden csöpp véreimmel magát szeretem. Egyszer, mikor magammal vitakoztam, azt gondoltam, hogy ismerve a maga változó, szenvedélyes természetét, szívesen szenvednék egyedül, elhagyatva egy egész életen át, azért a rövid esztendőért, amíg a maga felesége lehetnék. Ez csunya dolog, de én nem tehetek róla.

Hogy soha sem leszek a maga felesége. hogy általan asszony nem leszek soha, azt ma már nagyon jól tudom . . .

Ujra elolvastam a levelet.

Szenvedélye lázba hoz és egyben föllázít. Levelének utolsó lapja előttem van és úgy találok, hogy meglopta az álmait, összetépte az illuzióimat és nekem már nincs egy titkos sejtésem, titkolt vágyam, amit maga ne látott, ne érzett volna. Milyen mesze hátra vagyok én magától a tudásban!

És nem is akarok tudni!

Nem. Nem.

Ugy szenvedek, mint még soha. Miért iratta meg ezt velem, miért kényszerített arra, hogy feltárjam maga előtt a lelkeimet, rést nyissak azon kíváncsi tekintetének, hogy maga bepillantson és csalódottan bámuljon abba az idegen ismeretlen világba, amit leányszívnek hívnak! Mit csinállok az éjszakáimmal? És mi célja volt azzal, hogy felkeltette bennem az éjjel nesztelenül jövő bűnös árnyait, hogy rámutatott a gyönyörre, mikor nekem csak a szenvedés jutott? . . .

Nos hát felejtük el egymást?

Istenem, hisz nem tudom elfelejteni, csak szeretni tudom, és tegyen, mondjon, írjon bármit — én csak magamat vetem meg, csak magamat, meg magát szeretem nagyon, nagyon.

nyomdácskát vásárolva magának. A Janku-szobor-alapot Slavici — mint itt Szebenben nyíltan beszél — e lap alapítására fordította abban a reményben, hogy idővel csak visszatérül ez a 3500 frt s akkor helyre lehet tenni szépen. Ha Romániában a liberális párt elkölthette a Bratianu-szobor-alap 300.000 frankját a maga pártpolitikai céljaira, mért ne költhetnék el Aradon a Janku-szobor-alapot is szent célra?

Az is bizonyos, hogy Slavici ez összeget, bár a jelzett célra elköltötte, mégis hazaküldené, ha volna 3500 frtja. Hogy Romániában a „nemzeti ügy“ minden utcai láрма és diák-demonstráció mellett is mennyire kiment a divatból, semmi sem illusztrálhatná szebben, mint az, hogy Slavici pártfogótól, a gazdag bankigazgatóságokban ülő liberális politikusoktól, nem tud 3500 forintot összehozni, hogy megmentse barátját egy bünpertől s a román nemzetiségi politikusokat egy elvitázhatatlanul nagy szegénytől. Ez az oka, hogy Albini az egyetlen olyan román nemzetiségi fogoly, kinek elfogásából nem csinált és valószínűleg nem is fog csinálni lármát a hazai román sajtó, mert szégyenel ezzel a gyanus, sőt egyenesen piszkos ügygyel foglalkozni. Azt hiszik, ha agyonhallgatják, hát senki sem vesz tudomást róla és nem látja meg senki az állítólagos hősi és mártír köntösön azt a piszkofoltot, melyet rajta az önkéntes száműzött és nagy nemzetiségi vezérpolitikus, Slavici ejtett.

Slavici ur állítólag régi pártfogójához, Sturzához is fordult, hogy valamiféle rendelkezési, vagy más hivatalos forrásból bocsássa rendelkezésére az összeget. Sturza azonban ez idő szerint nem segíthette ki zavarából, mert hiszen Sihleanu közoktatásügyi államtitkár közvetítésével a múlt hónap végén küldött Aradra 12.000 frankot. De ez összegből nem teheték helyre a Janku-szobor-alapot, mert egyrészt nem hittek, hogy a kir. ügyészség csakugyan közbe fog lépni, másrészt pedig azt a Lukács László által állítólag megindítandó nagy nemzeti akció költségeinek fedezésére akar-

ják fordítani. Jó lenne, ha a kormány a román nemzetiségi pártáryalatok pénzügyeire az eddiginél nagyobb gondot fordítana, mert ez esetben nagyon épületes dolgok tudomására juthatna, s alkalma lenne legalább a szegény román népet megvédeni azoktól, kik saját zsebeik megtömésére nemzeti és politikai célok ürügye alatt valóságosan megszarolják időnkint.

Országos Nemzeti Szövetség.

Őseink vérről kötöttek szerződést, vérről szereztek hazát és vér árán biztosították azt a késő unokáknak, hogy azok ezer év múlva felemelt fővel, büszkén mondhassák: „ezek a mi őseink“ voltak, kik véruk árán vívták ki azt, hogy e kor legnagyobb fejedelmei, meghajolva nemzeti nagyságunk előtt, elismeréssel adózzanak nekünk akkor, amikor ellenségeink feketelelkűsége nem ismer hárt, és hogy századunk legfeneklebb szellemű emberének szava szilánkra morzsolja államiségünk ellen törő rut aknamunkát.

Mi, az annyira dicsőített unokák, mit teszünk? . . . semmit. Mivel akarjuk magunkat őseinkhez méltókká tenni? . . . semmivel. Társadalmunkat megöli a rideg közöny, közállapotunk zilált, fiatalságunk, amely mindenütt a nemzet gyöngye, játsza a gavallért, és ha az örvény szélére jutott, felcsap szociálistának, fiatal erejét a mai társadalmi rend felforgatására irányuló, maszlagos, minden komoly alapot nélkülöző célokra, a hazát nyíltan megtagadó nemzetközi eszméknek terjesztésére használja föl. Nemzeti egységünk nemzetiségi izgatók alattomos támadásainak van kitéve, hazafias munkásainkat zaklatják a nemzetközi szociálisták apostolai, akiknek elve: „Ubi bene, ibi patria.“

Hanem bármennyire vagyunk kárthatva egy semmivel sem törődő elsatnyult korszakban élünk, mégsem kell a jobb érzésűeknek kétségbe esniök, mert a legtöbb tapasztalat a mellett tanuskodik, hogy éppen az ilyen idők szülik a nagy eszméket, s ime az eszme megvan, megfogamzott egy

Mért hogy eltalálja a gondolatom, hogy ellesi, amit behunyt szemmel ébren álmodom, amire vágyón, remegve gondolok, — maga után, boldogító szerelmes csókja, forró ölelése után vágyakozón, mért?

Istenem, hát mért látszom én asszonyoknak! Tán a gondolatim asszonyosítanak, a komolyság rutit, a boldogtalanság van velem és élnem kell mégis. Mért, hogy gyáva vagyok meghalni? Hej, ha tudná, milyen rettenetes az: leánynak lenni, és én a legboldogtalanabb korban vagyok. A nyárban, mikor megdermeszt néha valami. Valami, ami messziről elősüvítő októberi szél suhanásához hasonló, pedig itt körül virágok és zöld levelek vannak. Az álmaim olyan forrók, mintha ébren élném őket, ébren meg olyan vagyok, mintha álmodnám.

Kérem, édes, édes, felejtsem el, felejtsem el egymást. Mert én sohasem leszek asszony, sohasem szánom rá magam az utolsó lépésre, ami tulvisz azon mesgyén, amin innen leányságom van. Megölöm magam a nászom előtt . . .

Felejtsem el.

A maga szerencsétlen Juliája.

VI.

A tűz magasra lobbant még egyszer, utoljára. Aztán egészen sötét lett a szobában.

Kivülről beneszelt a sűrű hóesés, mintha zenélne, suttogna, sóhajtana menüettet az első szerelemről. Valami vak muzsikust látam e pillanatban, vénet, görbedtet, pergamen-arczut, aki mély szoba sötét sarkában hegedűjére hajolva vékonyan és finoman bánt a vonóval, nótát játszva. És félig lehunyja szemét. Előtte ifju párok tipegve, csoszsanó lépésekben lejtenek régi-régi táncot. Czini-czini-czini . . . A hegedűn elszakadt egy hur. Ifju leányok, szerelmes szemű fiúk csodálkozva pillantanak körül, és szomoruan, Vége van, vége van az első szerelem regényének.

Máté eltakarta az arczát két tenyerével és hangtalanul sirt.

— Mert három esztendeig szerettük egymást. Akkor egyszerre huszonkét éves lettem, és rossz lettem . . . És nem tudtam különbséget tenni asszony- és leányszerelem között . . .

A tanár nagy kopaszodó fejét rázogatta:

— Füst, füst . . . Minden füst.

Igen, mert ő mindig ilyeneket talál ki.

A sűrű hóesés odakivülről dudorászva sóhajtotta be az ablak nyílásain az első szerelem menüettjét.

pár hón érző lélek nemes szívében, amely eszme egygyé forrasztotta őket, hogy mint egy munkálkodjanak milliók javaért. Szövetséget kötöttek, de nem vérről pecsételték meg, hanem a honszeretet lángoló hevével. Az eszme, mely szét fogja törni a közöny dermesztő bilincseit, az „Országos Nemzeti Szövetség.“

Három irányban és három iránynak megfelelő: társadalmi, munkásügyi és nemzeti-ségi osztályban igyekezik pótolni évtizedeknek mulasztását, javítani a munkások állapotán, lecsillapítani az elégedetlen nemzetiségeket és megteremteni az egységes, magyar nemzeti szellemű áthatott egyöntetű magyar társadalmat.

A társadalmi osztály hivatása ápolni a nemzeti érzést, hazafias felolvasásokkal a nemzeti szellemet, különösen oly vidéken, hol a magyar nép elszigetelten áll, összeköttetésbe hozni a fővárosi kulturális magyar társadalommal, megakadályozni sok vidéken a tömeges kivándorlást és a külföldön élő magyarok megtartása.

A munkás-ügyształy működési köre: munkásainknak sok tekintetben jogosult felszólalásait tekintetbe vétetni, az őket megillető jogukban részesítettetni és elismertetni azt a nagy ellentétet, amely a munkás és magasabb körök közt fennáll, őket hazafias szellemben nevelni és vezetni, ami által a magyar társadalom megingathatatlan talpköve lesz megvetve.

A nemzetiségi osztály pedig békés és barátságos uton igyekezik megértetni a nemzetiségekkel, miszerint egyenlő jogokban részesülünk mindnyájan, azonkívül tisztelettel és jóakarattal vagyunk irántuk, és hogy magyar államban élünk, ahol csak magyar törvény állhat fenn, erre pedig a jog a miénk, amelyet ő velük is testvériesen megosztunk. De minthogy tagadhatatlanul köztük is vannak jó hazafiak, ezeket az agitatorok megmérgezett légköréből kiragadva, visszaadja a magyar társadalomnak, amelyben derek jó fia és becsületes polgárai legyenek a hazának.

A sajtóügyi osztály összeköttetést tart fenn a külföld hírnevesebb sajtóival és nem csak a hazai sajtóban támogatja a szövetség érdekeit, hanem ha a külföldön valami rágalmat igyekeznének ránk erőszakolni, törekszik azt megczáfolni és a külföldi véleménynek is megadni a helyes irányt.

A szövetségnek három nagy eszköze van, amelyekkel el akarja érni magasztos céljait: az emberszeretet, szabadságszeretet és hazaszeretet. Minden politikát kizár köréből, amit különben legjobban jellemez az, hogy leghiresebb politikusaink sorakoznak egymás mellé pártkülömbőség nélkül és mindegyik lelkesedéssel igyekezik e nemes célnak szentelni erejét. Más testületnek nem akar versenytársa lenni, de ha éppen az volna, amint a szövetség fenkölt szellemű elnöke mondá: „Akkor sem a szövetség kerül ki győztesen, hanem ami előttünk a legfőbb, a legszentebb: a haza.“

Ime, ez vázlatosan az „Országos Nemzeti Szövetség“, melyet minden hazafi csak nagynak, lélekemelőnek és a hazára nézve üdvösnek tarthat.

Nem kételkedem tehát, hogy Nagy-Enyed hazafias polgársága közt akad egy olyan önzetlen hazafi, aki kész lesz a köz, a nemzet és a haza érdekében azt a fáradságot és bárkire nézve is kedves kötelességet elvállalni, hogy a központhoz felir, a köz-

pot bármikor kész évi jelentést, alapszabályt és mindenféle utbaigazításokkal, nyomtatványokkal ellátni, hogy minél előbb megalkatható legyen a „Nagyenyedi Nemzeti Szövetség.”

Talán említenem sem kell, hogy én is nyolcz évig voltam szerencsés Enyeden tartózkodni és megismerni annak a nemesért, a jóért és a szépért önzetlenül lelkesedő polgárságát és láttam azt az egészséges magyarországi életet, amelyhez legszebb álmaim emléke és a hön érző hálás ragaszkodás fűzi rendíthetetlen a hitem és bizalmam az iránt, hogy Enyed város közönsége nemzeti és vallásfelekezeti különbség nélkül egész erejével fogja támogatni a magasztos eszme megvalósulását. Hiszen hol teljesítene fontosabb missziót a szövetség, mint ott, ahol felebarátaink között (talán rossz vezetés miatt) legnagyobb szükség van a humánus eszmék terjesztésére, megértetni velük azt, hogy mi nem ellenségek, hanem jóakaró, segédkező nyújtó barátok vagyunk? Hogy ez megvalósítható legyen, a szövetségnek szüksége van Enyed város és annak hazafias közönsége támogatására és akkor bizton remélhetjük mindazon szép remények fenyves megvalósulását, amelyek elérésére feljogosít bennünket a név is: „Országos N. Szövetség.”

Haragos Ádám.

Felhívás.

Alsófehér vármegye gazdaközönségéhez.

Az Alsófehérvármegyei Gazdasági Egyesület a Nagyméltóságú Földművelésügyi m. kir. Miniszter ur támogatásával az 1897. év december; továbbá az 1898. év január, február és márczius hónapjaiban **népies téli gazdasági előadásokat** rendez, mely előadások által a gazdasági üzem körébe tartozó, és pedig a mezőgazdaság, erdészet, állategészségügy, szőlőművelés, borászat, gyümölcsészet köréből, erre felkért szakemberek és szakközvegyek által, a mezőgazdasági ismereteknek minél szélesebb körben való terjedését ohajtja elérni.

Ismeretes a t. cz. előtt az, hogy hazánk, de különösen az erdélyi részek mezőgazdasága csak akkor fogja a gazdának fáradságát, odaadó buzgalját, szorgalmát jutalmazni is egyuttal, ha az okszerű mezőgazdasági ismeretek a mezőgazdálkodással foglalkozók, különösen a földmives-osztály között mentől szélesebb körben fognak elterjedni.

Ezt czélozza gazdasági egyesületünk eme akciója is, és a népies téli gazdasági előadások rendezésével oda fogunk hatni, miszerint úgy a közép-, valamint a kisbirtokos-osztály az előadásokból szellemi hasznot merítvén, gazdaságában anyagi haszonnal értékesíthesse a népies előadásokon szerzett tapasztalatait.

A népies téli gazdasági előadások sorrendjét az alábbiakban közöljük és felkérjük a t. czimet: sziveskedjek a népies téli gazdasági előadások eszméjét mentől szélesebb körben terjeszteni, gazdatársait az előadásokon való megjelenésre buzdítani, hogy gazdasági egyesületünk fáradságát siker kísérje, amely erkölcsi siker — végeredményében tekintve a dolgot — vármegyénk gazdaközönségének komoly és a korrallal haladni vágyó tevékenységét tünteti fel egyuttal.

Az Alsófehérvármegyei Gazdasági Egyesület nevében.

Nagy-Enyed, 1897. december hó 1-én.
Szekelyhídy Viktor s. k. Zeyk Dániel s. k.
gazd. egy. titkár. főispán, g. egy. elnök.

1897. év.

I. ELŐADÁS.

Nagy-Enyeden. Deczember hó 19-én.

I. előadó: d. e. 11—12-ig. Dr. Szaniszló Albert ny. gazd. tanintézeti tanár.

Tárgy: A növény-élet köréből.

II. előadó: d. e. 12—1-ig. Morágyi István v.-iskolai igazgató.

Tárgy: Gyümölcstermelésről általában, különös tekintettel a régi gyümölcsök ápolására és új gyümölcsök létesítésére.

II. ELŐADÁS.

Vizaknán. Deczember hó 28-án.

I. előadó: d. e. 10—11-ig. Török György állami állatorvos.

Tárgy: Házi állataink között előforduló fertőző betegségek és azok elleni óvintézkedésekről.

II. előadó: d. e. 11—12-ig. Gálffy János szől. felügyelő.

Tárgy: A gyümölcsfa-tenyésztés fontosságáról, s ebből kifolyólag a gyümölcsfák szaporításáról.

1898. év.

III. ELŐADÁS.

Balászfalván. Január hó 16-án.

I. előadó: d. e. 1/211—1/212-ig. Dr. Szaniszló Albert.

Tárgy: A növény-élet köréből.

II. előadó: d. e. 1/212—1/21-ig. Székelyhídy Viktor g. e. titkár.

Tárgy: Kiválóbb takarmány-növényeink termeléséről.

IV. ELŐADÁS.

Gyulafehérvárt. Január hó 23-án.

I. előadó: d. e. 10—11-ig. Dr. Szaniszló Albert.

Tárgy: A növényélet köréből.

II. előadó: 11—12-ig. Dr. Ebergényi Sándor főispáni titkár.

Tárgy: A mezőgazdaságról és mezőrendőrségről szóló 1894. évi XII. t.-cz. magyarázata.

V. ELŐADÁS.

Maros-Ujvárt. Január hó 30-án.

I. előadó: d. e. 10—11-ig. Gálffy János szől. felügyelő.

Tárgy: Szőlőművelés — a filloxera elleni védekezési módok ismertetése.

II. előadó: d. e. 11—12-ig. Székelyhídy Viktor.

Tárgy: A termőtalaj megműveléséről.

VI. ELŐADÁS.

Magyar-Bükkösön. Február hó 13-án.

I. előadó: d. e. 11—12-ig. Dezső Zsigmond vm. főerdész.

Tárgy: Kopár területek befásításáról.

II. előadó: d. e. 12—1-ig. Székelyhídy Viktor.

Tárgy: A kisebb gazdaságok gazdasági felszereléséről.

VII. ELŐADÁS.

Alvinczen. Február hó 20-án.

I. előadó: d. e. 10—11-ig. Bartók Géza állattenyésztési felügyelő.

Tárgy: A tenyészállatok felneveléséről.

II. előadó: d. e. 11—12-ig. Székelyhídy Viktor.

Tárgy: Az 1897. évi országos szőlészeti tanulmány-ut tapasztalatairól.

VIII. ELŐADÁS.

Magyar-Igenben. Február hó 27-én.

I. előadó: d. e. 10—11-ig. Morágyi István. Tárgy: Filloxeravész, és ez ellen való védekezési módok ismertetése.

II. előadó: d. e. 11—12-ig. Zöld József urad. gazdatiszt.

Tárgy: A trágyázásról, kapcsolatban a takarmány-bükköny és mohar termeléséről.

IX. ELŐADÁS.

Tövisen. Márczius hó 13-án.

I. előadó: d. e. 10—11-ig. Dezső Miklós szől. felügyelő.

Tárgy: A trágya termelése és kezeléséről.

II. előadó: d. e. 11—12-ig. Székelyhídy Viktor.

Tárgy: Házi állataink gondozásáról.

X. ELŐADÁS.

Vingárdon. Márczius hó 20-án.

I. előadó: d. e. 10—11-ig. Dezső Miklós. Tárgy: A filloxera elleni védekezéssel.

II. előadó: d. e. 11—12-ig. Zöld József. Tárgy: A tagosítás rövid ismertetése.

A szarvasmarhatartás, az apa-állatokra való különös tekintettel.

XI. ELŐADÁS.

Zalathnán. Márczius hó 27-én.

I. előadó: d. u. 2—3-ig. Dezső Zsigmond. Tárgy: A kopár területek befásításáról, A bükkösöknek fenylvessel való elegyítéséről.

II. előadó: d. u. 3—4-ig. Török György. Tárgy: A havasi szarvasmarha-fajták okszerű tenyésztéséről. Állati fertőző betegségek ismertetése.

XII. ELŐADÁS.

Abrudbányán. Márczius hó 29-én.

I. előadó: d. e. 10—11-ig. Török György. Tárgy: Állati fertőző betegségek ismertetése.

II. előadó: d. e. 11—12-ig. Dezső Zsigmond.

Tárgy: Kopár területek befásítása. A bükkösöknek fenylvessel való elegyítéséről.

A népies téli gazdasági előadások végén hasznos gazdasági füzetek a hallgatóság között ingyen fognak szétosztatni.

Alsófehérvármegyei Gazdasági Egyesület.

Az irnok.

— Genre-kép. —

Doktor akart lenni és irnok lett belőle. Belefáradt a küzködésbe. Voltak eszméi és voltak ábrándjai, cserébe adta egy darab kenyérért. Irnok lett. Szomorú pálya, de biztos, mint az óramutató. Az évek leperregnek, de mindig ugyanaz a nap jön vissza; és az irnok áthalad rajta, mint az óramutató a tizenkettőn. Gyötörte őt ez az egyformaság, de megszokta. Agyában még zsi-bongtak a gondolatok, míg ő mások szavait volt kénytelen leírni. Megszokta ezt is. Szívét perzselt a szerelem; volt egy női lény, aki az övé lehetett volna, ha ő véletlenül nem — irnok. Ez a tudat éveken át nem hagyta nyugodni, de végre is — megszokta. Hazulról az irodába, az irodából haza, így teltek le az évei; a gondolatok kihaltak, álmai foszladoztak, elmosódott az egész lelki világa és mire megkopaszodott, maga is oly szárazzá és színtelenné lett, mint a szokás. Télen volt, reggel. Hazulról az irodába. Két lábacská topogott előtte: ez tetszett neki. E lábacskák egy iskolás leánykéé voltak, aki bohó komolysággal arcán, aggódva rakosgatta őket a sikos uton.

Top, top. Végre is megtörtént, amitől félni látszott: elesett. Az írrok, minthogy éppen mellette volt, fölemelte. Sirásra hajlott a kicsi ajka, de szeme mosolygott.

— Köszönöm — mondta és tovább ment.

Az írrok mellette meradt, míg az iskolához ért, ott elváltak.

Másnap ismét találkoztak.

— Jó reggelt bácsi!

A bácsi rámergett a szemét, azután ő is azt mondta, hogy: „Jó reggelt.“ Olyan furesán esett neki a gyermek köszöntése. De többet nem törődött a kis lánnyal.

Pontos ember volt és a kis lány is pontosan ment az iskolába. Nem csoda tehát, hogy naponta találkoztak. A lánykának fürge volt a nyelvekéje és vidám a lelke; az egész uton csevegett és kacagott. A mogorva írroknak alig kellett szóra nyitni ajkait. De sokszor mosolyra nyitotta. Így ment ez heteken keresztül. Ha megtörtént, hogy kis barátja késett, ott várt rá a sarkon, amíg el nem jött. Hiába, megszokta ezt is.

Egyszer azonban hasztalan várt. Egyedül ment az irodába. Miért nem jött? — kérdezte magában. Talán beteg? — Hm, mit tartozik ez ő reá?

Másnap mégis csak ott várta a sarkon. Megint hiába. Harmadnap, negyednap is. Talán nagyon beteg?

Egy hétiig elviselte, tovább nem. Ott meg ott, mondta neki a kicsike, lakik az édes anyjával. Hátba meglátogatná? . . .

Benyitott a kicsi, tiszta lakásba. Bánatos arcú fiatal nő fogadta, akinek dadogva mondta el, hogy mi járban van. Hogy nagyon beteg-e kis barátja? — Nagyon — volt a szomorú válasz. Hogy . . . hogy láthatná-e? — Tessék bejönni. Ott feküdt a kis angyal láztól kipirulva, szenvedve. De amint meglátta barátját, mosolygott. Ez a mosoly szívet hasította. Ott maradt egy óráhosszat, aztán menni készült. — Eljön-e holnap, bácsi?

— El, holnap és holnapután és minden nap, amíg meg nem gyógyul. „Aláztszolgája!“

Azon az éjjel nem tudott aludni, a rákövetkező napon nem tudott dolgozni. Isten tudja, az a beteg kis leány nyugtalanítja-e, vagy a befagyott múlt enged-e föl?

Másnap este oda ment. Sötét volt az előszoba.

— Jobban van már? — kérdezte.

— Igen — susogta az anya és bebocsátotta. Még ott feküdt fehér párnáskáin, arca nem mutatott fájdalmat, de igen halovány volt . . . Két könnyesepp esordult ki a férfi szeméből, úgy tett, mintha homlokát törölné és ment.

Hazuról az irodába, irodából haza. Mikor a sarokhoz ért, elfogta a boszúság. Ezek az iskolás gyerekek olyan rakoncátlanok! Valami csendesebb utat választott magának . . .

Tauber Cornél.

Köszönetnyilvánítás.

A marosújvári szegénysorsu iskolás gyermekeket segélyező egyesület részére adakoztak:

Csegezy Gyuláné és dr. Bikfalvi Károlyné ivén: Felix Károly, Ciccimarra Richárdné, 10—10 frt. Ryba Frigyes, Heintzl Elek, Wiedeman János, Kis Erzs (Székely-Kocsárd) 5—5 frt. Donhoffer Józsefné (Székely-Kocsárd), Gegő Károlyné (Nagy-Lak) 2—2 frt. Özv. Elekes Albertné, Both Sándorné, özv. Miskolczi Istvánné, ifj. Römer Józsefné (M.-Csesztve), Paneth Regina, Reichel Li-

pótné, özv. Sárközy Károlyné, Simonyi Dezső, Semmel Mórné ifj. Szilágyi Péterné, Szilágyi Poldiné, Vecsernyés Sándorné, Hinterauer Károlyné, Tartler István, Gáll Istvánné, Dózsa Emma (Nagy-Lak), dr. Garda Kálmán (N.-Enyed) 1—1 frt. Borbély Jánosné, Goldstein Sámuelné, id. Szilágyi Péterné, Szilágyi Pálné, Tadic Jánosné, Veress Jánosné, Kohn Samuné, Aschenbrenner Károlyné, Demeter Istvánné, Gyarmaty Ernő (N.-Enyed) 50—50 kr. Salamon Jakabné, Csegezy Gyuláné 40—40 kr. Virág János 20 kr.

Steiger Zsigmondné és özv. Miskolczi Istvánné ivén: Fritz Pálné 4 frt. Steiger Zsigmondné 3 frt. Jonász Izidorné 3 frt. Dr. Bikfalvi Károlyné, Szakács József, Benrád Emilné, László Józsefné, Thomas Józsefné, Jancsó Lajosné 2—2 frt. Csegezy Gyuláné, Melczér Józsefné, Roth Gusztáv, Virág Tamásné, Geley Gyula, Stibor Alajosné, Török Ferenczné, Virág János, Naftali József, Mendel Izidorné, Kádár Jánosné, Böjthe Kálmánné, Csiky Sándorné, Schopp Mihályné, id. Römer Józsefné, Aschenbrenner Mátyásné, Kun Andrásné, Takács Zsigmondné (Kölozsvár), Rózsa Gézané, (Kölozsvár), Iváncsok Jánosné 1—1 frt. Barth Daniélné, Grün Geza, Jován Antalné, Magyar Mihályné, Szilágyi Zsigmondné 50—50 kr.

Susnek Viktorné és Barabás Lajos ivén: Susnek Viktorné, özv. Balia Ignáczné, Barabás Lajosné, Benedek Farkas, Klein Simonné, Regiusz Károlyné, özv. Gál Lajosné 1—1 frt. Simon Farkas, Veres Sándorné, Simon Tamásné, Horváth Balint, Klein Sámuelné, Pap Ágostonné, Horváth Károlyné 50—50 kr.

Mint új tagok beléptek és adakoztak: Kurta Károlyné 3 frt. Lenz Alajosné, Feiler Farkasné 2—2 frt. Schmelzer Vilmos 1 frt 20 kr. Rák Ferenczné, Lefkó Jánosné, Vetti Mártonné, Wochner Rezsőné, Frink Péterné, Geisler Miklósné, Boér Jánosné, Szakács Józsefné 1—1 frt. Ecsedi Istvánné, Ábrahám Andrásné, Naftali Józsefné 50—50 kr. Özv. Márzari Keresztélyné 3 frt. Összesen 142 frt 70 kr, azaz száznegyvenkét forint 70 kr.

Melyért fogadják a nemes szívű adakozók ez uton is az egyesület hálás köszönetét.

Maros-Ujvárt, 1897. december hó 1-én

Az egyesület nevében

Jovlán Antal,
titkár.

Fritz Pálné,
elnök.

Mindennapi alakok.

A bájos ismeretlen.

Egy levelet kaptam a minap. Ez általában nem valami különös esemény és más emberrel is megessék, de ez a levél, már t. i. amelyet én kaptam, elég különös volt ahhoz, hogy eseménynek is beilljék. A címzése egyszerűen így szólt:

Alvinczi jogász urnak

En ville.

Tehát helyi levél. Hm, vajjon kitől? Annak a bizonyos kis leánynak az irását jól ismerem, az nem lehet. Igaz, hogy szarkalábaknak elég szarkalábak ezek is, de mégsem az ő betűi. Kétségtelen, hogy nőírás. Persze. Hát hadd lássuk.

Kíváncsian bontottam fel és gyorsan átfutottam a tartalmát. Első impresszióm ismét az volt, hogy „Ő“ tényleg nem írhatta, mert akkor a „mehet“ két t-vel volna írva, így: me-

hett. Nem tudtam sehogy sem rájönni, hogy ki tisztelt meg b. soraival, mert . . . Különböben álljon itt a levél:

Tisztelt Uram!

Mély megbotránkozással tapasztalom, hogy ön a muzsák szentelt berkeit már hosszú idő óta tapossa tisztátalan saruival.

(E passzusnál rémülten néztem a cipőimre, de úgy tapasztaltam, hogy a t. levélíró rosszul tapasztalt.)

Ezennel tehát a humanizmus nevében felszólítom, hogy ezentul tartózkodjék bármilyen néven nevezendő ilyesféle merényllettől, mert különben . . . (Itt egy kifejezésteljes tintaföcsesítés födte el a további szavakat, melynek olyan formája volt, mint egy explodáló bombának.)

Maradtan igaz megvetéssel

Egy humanus hölgy.

Eddig a levél. Mondhatom, hogy a hideg szántott végig rajtam s mire a bombához, azaz a tintaföcsesítéshez értem, úgy éreztem, mintha már repülnek is és báró Münchennek hívnának. Egy császárimrei megdöbbenésteljes tekintetet vettem a levélre és Török Irma modorában megsemmisülten omlottam a székembe. Létezőm iránt pedig határozott ketelyeim merültek föl s hol a fejemhez, hol a karomhoz kapkodtam, ha vajjon megvannak-e még valósággal, vagy pedig az az átkozott bomba elröpítette őket már valahova. Sehogyan sem tudtam megnyugodni. Szerencsére segítségemre jött a latin tudományom: az egyetlen latin mondás, amelyet klasszikusnak ismerek el:

— Cogito ergo sum. (Gondolkozom, tehát vagyok.)

Hm! Nézzük csak, gondolkozom-e én? És ekkor hosszasan kezltem gondolkozni azon, hogy vajjon csakugyan gondolkozom-e? Végre hamleti vívódások közt kisütöttem, hogy — gondolkozom.

— Heuréka! — kiáltottam fel görögül és székely agyafurtsággal mosolyogtam hozzá.

Ez agyafurt mosoly onnan származott, hogy az alatt, amíg azon gondolkodtam, hogy csakugyan gondolkozom-e, egy pompás eszme villant meg a fejemben. A pompás eszme a következő:

— Gondolkozom, tehát vagyok.

— Sokat gondolkozom, tehát sokat vagyok, denique sokat élek.

Olyan kitűnőnek találtam ezt az eszmét, mely annyira alkalmas az élet meghosszabbítására, hogy komolyan gondolkozom, vajjon ne adjam-e el valami angol társulatnak, amely patenettel látná el? Hiszen valóságos Matuzsálem-kort lehet elérni a segítségével!

És most elkezdtem lelkiismeretesen gondolkozni. Addig, addig gondolkodtam, amíg egyszerre csak egy kolosszális gondolatom támadt. Kisütöttem t. i., hogy az u. n. humanus hölgy, ki hozzám a fentebb már inkriminált levelet írta, senki más, mint: — a bájos ismeretlen.

És hirtelen eszembe jutottak a bájos ismeretlennek testvérei is: az idegen nő . . . a szürkeruhás asszony . . . Walsin-Esterházy fátyolos hölgye . . . a gyászba öltözött nő . . . és boldogan mosolyogva mormoltam magam elé:

— Ismerlek szép maszk!

Alvinczi Jogász.

Vegyes hírek.

— Kérjük t. olvasóinkat hátralekös előfizetéseik gyors beküldésére.

— **Kinevezések.** A m. kir. belügyminiszter Alsó-Fehér vármegyében a csombordi anyakönyvi kerületbe anyakönyvvezetővé Gágyi Ferencz állami tanítót, anyakönyvvezető helyettesekké pedig a veresegyházi kerületbe Lupescu Basil közgyámot s a sárdiba Dombrovsky Gyula okleveles jegyzőt nevezte ki és valamennyit a házassági anyakönyv vezetésével és a házasságkötésnél való közreműködéssel is megbízta.

— **Kinevezés.** A m. kir. posta- és távirda elnökgazgatója Sallak Andor posta- és távirda-segéd-tisztjelöltet posta- és távirda-segéd-tisztté nevezte ki és szolgálat-tételre a nagyenyedi postahivatalhoz osztotta be.

— **Fiume új kormányzója.** Ó Felsége november hó 23-án kelt legfelsőbb kéziratával Fiume és a magyar-horvát tengerpart kormányzójává gróf Szapáry László országgyűlési képviselőt nevezte ki.

— **Zeyk Dániel** főispán dr. Ebergényi Sándor főispáni titkár és Horváth Miklós vármegyei főszámvevő kíséretében szombaton, e hó 4-én, Gyulafehérvár szab. kir. város közigazgatási ügymenetét és pénzügyi vizsgálatát meg, a tapasztalt rend és pontosság felett pedig Novák Ferencz kir. tanácsos, polgármesternek elismerését fejezte ki.

— **Uj megyebizottsági tagok.** Az időközben üresedésbe jutott megyebizottsági tagságokra vármegyeszerte a napokban ejtettek meg a pótválasztásokat. Vizaknán Szabó Albert bányafőnök, Maros-Ujvárt pedig Jovian Miklós szolgabíró, Magyarai Mihály bányamérnök és Csegezy Gyula kir. járásbíró választották meg megyebizottsági tagokká.

— **Gyászhir.** Ludvigh János megyei közigazgatási gyakornok folyó hó 1-én Budapesten egy elmegyógyintézetben elhalt 33 éves korában, gyorsan követve mult hónapban elhunyt édes anyját és alig hat hét alatt a harmadik gyászt hozva dr. Magyarai Károly m. főorvos, lapunk társ-szerkesztője családjára. Az elhunyt kitűnő eszű, szorgalmas tanuló volt, ki költői tehetségének is nem egyszer adta meglepő jeleit, sőt évekel ezelőtt dr. Boros Gáborral együtt a fiatalság számára olvasó-könyvtől aesopusi meséket fordított le egy angol munkából. Jól bírta a latin nyelvet is s több értékes fordítása maradt. A kolozsvári egyetemen végezte jogi tanulmányait, de már ekkor többször súlyos betegség tünetei jelentkeztek, mely végül annyira erőt vett rajta, hogy a szép tehetségű ifju haladását teljesen megakasztotta. Még foglalkozott ugyan néha egyes lapok számára kisebb dolgozatokkal, de szellemi ereje mindinkább hanyatlott s a szomorú vég, melyet fájdalmas lélekkel ő maga is előre látott, elérte, s megmentette betegsége fájdalmaitól. Temetése f. hó 3-án volt, melyre gyászoló nővérei Budapestre utaztak. Beke poraira!

— **Gyászhir.** Részvételt vettük a hirt, hogy az alsófehérmegyei ev. ref. papság egyik nesztora Kibédi László Simon magyar-lapádi ev. ref. lelkes f. hó 1-én, munkás életének 72-ik és papi hivataloskodásának 47-ik évében rövid szenvedés után jobb létre szenderült. Az elhaltat e hó 3-án az ev. ref. templomban tartott gyászszertartás után helyezték örök nyugalomra a magyar-lapádi temetőben. Az elhunytban László Kálmán maros-szentbenedeki körjegyző édes apját gyászolja. Nyugodjék bekében!

— **Eljegyzés.** Ifj. Erdélyi Mihály, a nagyenyedi kulturmérnökség egyik fiatal tisztviselője, a napokban eljegyezte Váci Ilona kisasszonyt Budapestről.

— **Ferencz napja** alkalmából Gyula-Fehérvár sz. kir. városi tanács tisztviselő-kara teljes számban testületileg megjelent Novák Ferencz kir. tan. polgármester lakásán, s a tisztikar nevében Sárdi Miklós városi tanácsos mondott emelkedett, meleg hangú üdvözlő beszédet, melyre a polgármester hasonlóan őszinte szavakban köszönte meg a figyelmet. Barátságos vendégszeretet és szíveséget találtak az üdvözlők a polgármester kedves családjá köreiben, miközben a kiváló szolgálatokat tett népszerű polgármestert sürün keresték föl tisztelői.

— **A kegyesrendi atyák tanítószervezetei,** iknek hazafias, lelkes működése oly áldásos eredményeket ért el hazánkban, f. hó 7-én kezdődőleg fényes ünnepélyt tart mindenütt, ahol rendházak vannak. 1597 december 8-án nyitotta meg az egyet alapítója: Kalazanczi Szent József, Rómában az első kegyesrendi iskolát szegény gyermekek számára s már 1642-ben Magyarországon, Podolinban is iskolát alapítottak. Most 24 gimnáziumot vezetnek 209 piarista tanárral. A piarista rendnek sok kitűnő tagja emelte a hazai tudományosságot; hiszen a mai nemzedék közül sokan áldják pl. néhai Vass József emlékét, kinek történelmi munkái az erdélyrezi rómaiakról s a vajdákrol most is becsesek; dr. Vajda Gyula most is egyik dísz a kolozsvári tudományegyetemnek; Matusik János tankönyvei a 60-as évek elején általánosan ismertek voltak. Mi is szívünköl üdvözljük a kitűnő tanítóróndet, óhajtvá, hogy hazafias szellemben s a magyar tudományosság dicsőségére századokon át oktathassák a magyar ifjúságot.

— **Nyilt kérdés Nemes Nagy-Enyed város tekintetes polgármesteréhez.**

Tudomásunk szerint Nagy-Enyed város igen kiterjedt és nagy jövedelmi forrást képező erdőségekkel rendelkezik, melyet utóbbi időkben is — igen helyesen — tetemes területekkel gazdagított és így természetesen erdőgazdasággal is foglalkozik. Ugyancsak tudjuk azt is, hogy a városnak épen ez okból, megfelelő javadalmazással ellátott, főerdési címmel felruházott, szakközége van. Tudomásunk van azonban arról is, hogy ezen — a város beléletében nagyon is fontos hatáskört betöltöni hivatott — szakközeg ez idő szerint, sőt már több évek óta ... csakis papíron szerepel és a város erdői csakis nyáron, de akkor is ritkán, — télen meg eppen nem látják, már pedig bármily dilettansak legyünk is az erdőkezelés terén, azt mégis tudjuk, hogy jó és okszerű erdőkezelés, gazdálkodás csak abban az esetben folytatható, ha az arra hivatott szakközeg nem borzad az erdők látogatásától, a felügyelet személyes gyakorlatától. Kérdésünk ezek után abban kulminál, hajlandó-e a polgármester, mint a város feje, arra szorítani szakközegét, hogy állását a kiváltnaknak megfelelően töltsé be, vagy ha erre — talán egészségi okokból — képtelen lenne, hajlandó-e gondoskodni arról hogy ezen fontos állás megfelelő erővel töltsék be? A választ leginkább tettekben ohajtanók megkapni!

— **Egy honvéd ezredesi kinevezési okmány a jelen korban.** Ezredesek mindig voltak, mióta a hadsereg fentáll és mindig lesznek míg az fentállani fog és ezen díszes állásból kifolyólag mindig lesznek

erre vonatkozó kinevezési okmányok is, tehát ez a tény maga nem oly különös esemény, hogy azzal külön foglalkozni kellene. Miután azonban a mai honvéd ezredesi kinevezési forma olyan igazi régi magyaros stylusu, mely egészen a Rákóczi korabeli magyar katonai irdodorra emlékeztet, — nem tartjuk érdektelennek, ha egy ilyen kinevezési okmány hű másolatát bemutatjuk olvasóinknak. Hangzik pedig az érdekes és értékes okmány illetékeppen: „Ezredesi nyilt parancs N. N. m. kir. honvéd alezredes részére. Mi Első Ferencz József Isten kegyelméből Ausztriai császár, Csehország királya stb. és Magyarország Apostoli királya, császári és királyi kegyelmünk s minden üdvösséges jók kívánása mellett, legkegyelmesebben tudtul adjuk összes hadaink valamennyi alezredeseinek, őrnagyainak, századosainak, főhadnagyainak és hadnagyainak, altiszteinek s valamennyi gyalog és lovas népünknek, bármely nemzethez, nemzetiséghez, méltósághoz vagy rendhez tartozzanak is, hogy kedvelt hivatást, N. N. alezredest, eddig teljesített, a trón és a haza érdekében ezentul is teljesítendő szolgálatait legkegyelmesebben méltányolván, nem különben katonai képzettségébe és hadi tapasztalataiba legfelsőbb bizalmunkat helyezvén, — a magyar kir. honvéd gyalogság tényleges állományába ezredessé . . . számítható ranggal legkegyelmesebben kineveztük és a fentemlített mindegyikének kegyelmesen és komolyan ezennel parancsoljuk, hogy mindazt, mit nevezett N. N. ezredes a Mi nevünkben mindnyájatoknak, vagy külön, külön bármelyiketeknek saját állása jogkörében rendelend vagy parancsoland, mindenkor és minden vonakodás nélkül, engedelmesen és hiven teljesítsétek s magatokat irányában úgy viseljétek, mint ezt töletek kötelességtek követeli, ez által a Mi legkegyelmesebb parancsunknak, szándékunknak és akaratunknak engedelmeskedvén. Kelet. Ferencz József s. k. Br. Fejérvári Géza s. k. taborszernagy.“

— **Magánjogi törvényjavaslatok.**

A magyar általános polgári törvénykönyv tervezetének elkészítésére szervezett állandó bizottság vasárnap délelőtt Erdély Sándor igazságügyminiszter elnökle alatt tartott ülésében tárgyalta és befejezte a törvényes öröklés rendjének, a rokoni öröklési kapcsolatot terjedelmének és a közöröklésnek kérdését. Ezek a kérdések a miniszter elhatározásához képest megvitatás végett a teljes ülés elé kerülnek.

— **Az új honalapítás kora.** A nemzeti államalkotás korának nevezi Ballagi Géza a magyar nemzet történetének azt a fényes korszakát, mely 1815 és 48 közé esik. A tipikus magyar ember nyugalmával, objektivitásával írja és vázolja meg Ballagi az új honalapítás történetét, érezzük, hogy együtt lelkesül hőseivel: magasztos eszméért, mintegy velök küzd azok diadaláért, de higgadt elmével, részrehajlatlanul itéli meg a hősokeket azoknak küzdelmeit. Ebben látjuk Ballagi könyvének a kiválóságát s ez által e könyv kétszeresen becses.

Ballagi Géza öt könyvre osztja föl nagy munkáját. Az első könyv a rendi alkotmány kitározását rajzolja, a második (A nemzeti állam eszméje) Széchenyi politikai és társadalmi akcióját, a harmadik az 1832—36-iki országgyűlés tárgyalásait, a negyedik a szabadelvű irány hódítását s végül az ötödik az új állam alapjait tárja elénk, elvezetvén 48-ig. Valamint e nagyszabású történelmi mű minden

kötete
ben. K
mellék
lagi ké
méltó
félbó
frt. K

Vas
kat seg
ref. egy

Hét
órāja d
Ked

Kérj
geit, h
szívesk

Meteo

Nap Or

1 2

2 3

3 4

4 5

5 6

6 7

7 8

8 9

9 10

10 11

11 12

12 13

13 14

14 15

15 16

16 17

17 18

18 19

19 20

20 21

21 22

22 23

23 24

24 25

25 26

kötete, ez is rendkívül gazdag műmellékletekben. Körülbelül 40 művészies kivitelű műmelléklet s vagy 200 szöveggép díszíti Ballagi könyvét, mely tartalmában és külsejében méltó az új honfoglalás korához. Ára díszes félbőr kötésben (barna és piros színben) 8 frt. Kapható minden könyvkereskedésben.

NAPIREND.

Vasárnap, decz. 5. A nagyenyedi szegény tanulókat segélyező egyesület közgyűlése d. u. 3 órákor. — Ev. ref. egyházközései közgyűlés d. e. 11 órákor.

Hétfő, decz. 6. A Testgyakorló Egyesület gyakorló órája d. u. 6—7-ig. — Országos vásár Balázsfalván.

Kedd, decz. 7. Országos vásár Kőrösbányán.

Kérjük a városi hatóságokat és az egyesület elnökségeit, hogy a gyűlések idejét jó előre lapunkkal közölni szíveskedjenek.

Meteorologiai jelentés decz. 1-től decz. 4-ig.

Nap	Óra	Légnyomás 700+	Hő	Szél iránya és erő- sége	Boru- lat	Csapadék	Hő napi max. min.
1	7	58.6	+0.4	NW ₂	10*	0.3	
	2	59.0	+1.9	—	7	—	+2.0 —2.0
	9	61.6	+0.1	—	10	—	
2	7	64.1	-1.8	NW ₁	10	—	
	2	65.1	+0.6	—	10	—	+1.0 —2.0
	9	67.0	-0.4	—	10	—	
3	7	68.2	-1.8	N ₁	10	—	
	2	67.5	-0.4	NW ₁	10	—	-0.0 —3.9
	9	67.9	-2.2	W ₃	10	—	
4	7	68.6	-3.9	NW ₂	10	—	
	2						
	9						

Kliátás: Egyelőre száraz, később borulás, majd csapadék várható.

* A légnyomás tenger színére van átszámítva. — Hő C° fokokban. Szél iránya: N = észak, S = dél, E = kelet, W = nyugat. Szél erőssége = 1—10-ig. Borulat foka = 1—10-ig. Csapadék mennyisége milliméterekben értendő. ● = eső, * = hó, ▲ = jég, △ = dara.

Apróságok.

A hasznos tűzoltó.

Uj szakácsné jön a házhoz. A szobaleány-nál tudakozódik a viszonyok felől:

— Milyen az ur?

— Nem rossz ember... az orránál fogva lehet vezetni...

— Hát az asszony?

— Tyhú! Az asszony haragos, olyan, mint a puskaapor, mindjárt lángba borul!

Amire a szakácsné hamiskás mosolylyal jegyzi meg:

Majd ott lesz a konyhában a tűzoltóm...

Megfelelt.

Egy kis asszony: Ugyan kérem, mit jelent az tulajdonképpen, hogy tuczatember?

A tanár: Hát, tizenkét darab.

Az egyetlen megoldás.

Veró Pál ur a reggelinél saját halálhíret olvasta az egyik újságban. Dühösen felugrik s egyenesen a szerkesztőségbe rohan. Itt a következő párbeszéd fejlődik ki közte és a lapszerkesztő közt:

— A lap mai számában az a hír jelent meg, hogy érdemes polgártársunk, Veró Pál meghalt; ez nem igaz.

— Válogassa meg a szavait, felelt a szer-

kesztő, az én lapomban még sohasem jelent meg valótlan hír.

— De én magam vagyok az a Veró Pál.

— Becsületszavára mondja?

— Becsületszavamra.

— Nagyon sajnálom, pardon, nagyon örülök, örüljön ön is, hogy él.

— Én követelem, hogy azt a hirt visszavonják.

— Elvből nem vonunk vissza semmit.

— Akkor panaszt emelek ön ellen.

— Mindegy. Nálunk nem létezik visszavonás. De ha kívánja, megteszem önnek azt, hogy a holnapi lapban az ujszülöttek közt hozom a nevét.

Nagy kiténtetés.

Mauszkopf Pinkász: Holotál már? O Számi Goldfahrt kopto o Szent-Leopold renjelt és o Szent-Moricz renjelt és a aranyjopjó renjelt!

Milchdampf Lajos: Mit beszélsz? Hihe... hehhehe... tetlen!... Mért kopto?

Mauszkopf Pinkász: Nü? kitisztítani kopto!

Védelmi eszköz.

Elnök: Hát maga micsoda doronggal jön ide a tárgyalási terembe?

Vádolt: Kérem átossággal, nagyságos uram, maga mondta, gondoskodjak védelmi eszközökről.

Csarnok.

Cora.

— A „Székely Lapok”-ból. —

Csitt!... óvatosan, csendesen. A szép szöke asszony beszédes ajka is le van zárva örök némasággal, az élénk, csillogó szemek sötét merevséggel csukódtak le. Ott fekszik a gyászos halottas szobában élettelenül, halottra válva, édes testvéreitől, a lehajtott fejű, szomorú rózsákkal ütelve körül. Misztikus sápadt fényvel gyulnak fel a szertartásos gyertyák, s megtörtött rezgő fényük egy dult arcú, kétségbeesett férfiúra esik, ki öntudatlanul csukló hangon ismétli: Nem igaz, ugy-e bár?... mondjátok, hogy nem igaz...

* * *

Mintha csak a tegnap történt volna s nem pár évvel ezelőtt, hogy az ügyes, irigyelt férfi magának mondhatta a kis vidéki városka legünnepeltebb, legbájosabb leányát, a szép, szöke kis Corát. Mintha csak most láttak volna a fészekrakáshoz, melynek csöndes menhelyén átturbekolják a mézeshetek búbajos, édes perceit, mintha csak tegnap ragyogott volna fel tiszta boldogságuknak derült napja, s a kéklő családi égen már is megjelentek a vészjósló sötét fellegek. A szerelem gyönyörteljes percei észrevétlenül suhantak az idő kegyetlen szárnyain, s a kis földi éden csukott ajtain váratlanul, alattomban lopózkodott be gyűlöletes sötét mezebe a végzet. A meglegedés, a boldogság csöndes órait a megpróbáltatások örök létnek tetsző, keserű percei váltották fel.

A ház jó szelleme, őrzoangyala, a szeplőtlen lelkű szép asszony súlyos betegségbe esett. Mellét támadta meg a végzetes kór, s gyilkos rohamának nem tudott diadalmasan ellentállni sem a tudomány, sem a hitvesi szeretet. A bölcs doktorok konziliuma, a kétségbeesett férj önfeláldozó ápolása

mind hiába való volt, ismétlődött az élet egyik keserű tragikumára, s a viruló szép nő, a galambszelid hű feleség a kaszás ember drága zsákmánya lett.

Nem jó e perczre érzékenyebb szívvel emlékezni. Megremeg egész valóm, ha magam elé idézem a halál kaczerkodását a fiatal szép asszonynyal. Hogy biztatott az életbenmaradás reményével, midőn nap nap után biborpirosabbak lettek ajkai, égő rózsák gyultak megfogyott, sápadt arczára, tiszta fényben csillogtak meg fátyolos szemei, míg egyszer jött a borzasztó lázroham, s a kimerült, bágyadt testből egy hosszú, mély sohajjal elszállott a tiszta asszonyi lélek...

Csitt! eszöndesen. Ne imádkoztatok érte, hisz büntetlenül, szeplőtlenül áll ő már a legmagasabb bíró széke előtt. De imádkoztatok azért a megtört szegény emberért, ki örületes vízióban folytonosan egy édes, drága nevet emleget. Nézzétek azt a férfit, kit eddig birt meggyengíteni az élet — nézzétek ezt az embert, ki csak hivatásának s otthonának élt és ejtsetek könnyet érette szánakozón. Hisz alig nyilott ki életében a tavasz, még ki sem fejlődhetett áldásos nyárrá s ősziesen elborult felette az ég, s egy nagy rázkódással lesuhant élettelenül, büszke napja.

Ne csodáljátok, ha oly nagyon megtörve borul boldogságának koporsójára, s olyan kétségbeesettek panasz-szavai. Mily keserves, mily fájó, mily meghasonlott gondolatok fordulnak meg a kábult agyban, milyen elgyötört lehet háborgó szive, s milyen sötét képeket szülhet a megtört lélek!...

A részvét hurja erős rezgésbe jön a néma szemlélő szívében is, mikor az árván maradt férj feltörő, kedves halottját marasztaló szavai közé belevegyül a lelkipásztor bucsuztató igéje, mely csendes éjszakát s boldog felébredést könyörög az idvezült szép halottnak.

Tompán kopog a kalapácsütés, verik a szöveget, s a bájos asszonyi arc örökre takarva már a földi profán szemek elől. Bus monotonsággal felzendül a temetési ének s fájdalmas harangkongás közt kíséri ezer könnyező szem utolsó útján el a szeretett kedves gyermeket. A legszebb s mégis legsötétebb kertben, pár méternyire a föld alatt talál csöndes pihenőt a szépséges Cora asszony, meleg szemfedője lesz a tél fehér leple, s angyali lelke élni fog a szűzi liliom tiszta kelyhében, mely minden tavasszal kivirul jóságos szive felett...

* * *

Csitt!... óvatosan, csendesen. A szép szöke asszony beszédes ajka is le van zárva örök némasággal, az élénk, csillogó szemek sötét merevséggel csukódtak le. Ott fekszik künn, a nagy halottas városban, egy frissen hányt kis halom alatt. A fagyos rögökre borulva egy dult arcú, sápadt férfi zokog, megcsukló, szaggatott szavai ijedten vesznek el a temetői csendben, s a sok csillogó márvány obeliszkek tompán verik vissza: Nem igaz, ugy-e bár?... mondjátok, hogy nem igaz...!

Szekeres János.

Szerkesztőség:

Dr. MAGYARI KÁROLY. TÖRÖK BERTALAN.

Kiadó:

Nagyenyedi Könyvnyomda és Papíráru-gyár részvénytársaság.

Nyomatott a Nagyenyedi Könyvnyomda és Papíráru-gyár részvénytársaság könyvnyomdájában.

731-1897. sz.

Arverési hirdetmény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közzhírré teszi, hogy a marosvásárhelyi kir. járásbíró 1897. évi 7689 számú végzése következtében dr. Fenyvesi Soma ügyvéd által képviselt Kohn Jakab javára o.-tordosi D. Naum Dossius ellen 150 frt s jár. erejéig 1897. évi augusztus hó 28-án fogantatott kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 1000 frtra becsült 500 kalangya zabból ingóságok nyilvános arverésen eladottnak.

Mely arverésnek a marosújvári kir. bíróság 4042-1897. sz. végzése folytán 150 forint tőkekövetelés, ennek 1897. évi július hó 15. napjától járó 6% kamatai és eddig összesen 49 frt 51 kban bíróilag már megállapított költségek erejéig O.-Tordos községben végrehajtást szenvedő lakásán leendő eszközölésére 1897. évi december hó 23. napjának délutáni 11 órája határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjelöléssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Maros-Ujvárt, 1897. évi nov. hó 20. napján.

Dergán János,
kir. bírósági végrehajtó.

1315 1-1

Sz. 4866-1897.

Pályázati hirdetmény.

Alsófehér vármegye balászfalvi járásában Szász-Csanád község székhelyi rendszerezett körorvosi állomás halálózás folytán üresedésbe jövén, arra ezenel pályázatot nyitok.

A körorvos évi javadalmazása 500 frt fizetés és 150 frt fuvar-átalány, mely előzetes havi részletekben Szász-Csanád község pénztárából fizettetik ki; a gyógydíjakra nézve a körorvos a községekkel szabadon egyezkedik, azonban a vagyontalanokat ingyen köteles gyógykezeltetni, köteles továbbá körét havonként legalább kétszer beutazni:

A közegészségügyi kört a monorai, sorostélyi és szászcsanádi körjegyzőségekhez tartozó 9 község (10.656 lélekkel) képezi.

Felhívom mindazokat, kik ezen állást elnyerni ohajtják, hogy az 1883. évi I. t.-cz. 9. §. és az 1876. évi XXIV. t.-cz. 143. §. értelmében képesítésüket igazoló okmányokkal, politikai magatartásukat és erkölcsi magaviseletüket tanúsító bizonylattal felszerelt pályázati kérvényüket hozzám folyó évi december hó 26-ig annál is inkább nyújtsák be, mert a későbbben beérkezőket figyelembe venni nem fogom.

A választás az egészségügyi kör székhelyén Szász-Csanádon a körjegyzői irodán folyó évi december hó 29-én d. e. 10 órakor fog megejtetni.

A szolgabírói hivatal.

Balászfalván, 1897. november hó 26.

Simonffy Alajos,
főszolgabíró.

1306 1-1

6322-897 tkv.

Póthírdetmény.

A nagyenyedi kir. járásbíró mint telekkönyvi hatóság közzhírré teszi, miszerint a nagyenyedi kisegítő takarékpénztár végrehajtónak Lorencz Ferencz marosújvári lakos végrehajtást szenvedett elleni 400 frt s jár. iránti végrehajtási ügyében 2895-97. sz. a kibocsátott arverési hirdetményben a marosújvári 506 sz. tjkben A + 234/2, 234/3 ingatlanok térhasznélvezete s épület

tulajdonra 1434 frt kikialtási árban a Maros-Ujvár községben 1897. évi december hó 13-ik napjának delelőtti 9 órájára kitűzött arverés az 1881. LX. t.-cz. 167 §-a alapján Ince Jozsef végrehajtató érdekeben is 37 frt 51 kr toke követelese s járulékaik kielégítése végett megtartatni fog.

A kir. bíróság mint telekkönyvi hatóság.
Nagy-Enyeden, 1897. november 8.

Csernátóni Vajda Peter,
kir. járásbíró.

1214 1-1

Dr. Högyes korszakos találmánya
Asbest-talpbélés.

Nincs bőrkeményítés!
Nincs lábizzadás!
Nincs megnövelés!
Nincs s mímiféle lábbaj!

Követeljük az
Asbest-talpbélést
szipészeinktől

Felnőtteknek 35-45
számig tuczaifa 12
frt, párja 1 frt 20 kr.
Gyermekeknek 20-
34 számig tuczaifa
6 frt, párja 60 kr.

Csak utánvét mellett.

Dr. Högyes találmányát szabadalom védi minden országban.

Bővebb felvilágosítást készséggel ad

Az „Első magyar asbestáru-gyár”
Budapest, VI., Sziv-utca 18. szám.

Nagy-Enyeden kizárólagos elárúsító:

Winkler János ur.

1259 11-17

EGÉSZEN FRISSEN ÉRKEZETT.

Tisztelettel értesítjük az építető közönséget, vállalkozókat és hivatalokat, hogy bizományosunk **Bisztricsány Lajos** urhoz Nagy-Enyedre nagyobb mennyiségű

ROMAN és PORTLAND CZEMENTET

küldtünk. A beocsini cement legjobbnak bizonyult minden gyártmány felett. Bizományosunk bármely állomásra a fentebbi beocsini gyártmányokból legolcsóbban szállit bármekkora mennyiséget.

Tisztelettel
BEOCSINI CZEMENT UNIÓ.

Ajánlom minden háztartáshoz, különösen üzletek, pinczék, raktárokhoz és csatornákhöz biztos, méreg nélküli

egérirtó

szereimet; az eredményért szavatolok, ellenben a pénz visszaadatik.

Raktár: **Bisztricsány Lajos** urnál Nagy-Enyeden.

Maláricsik G.
S.-A.-Ujhely.

Van szerencsénk tudatni, hogy Nagy-Enyeden **Bisztricsány Lajos** urnál **GYÁRI RAKTÁRT** állítottunk fel, hol nádszövetet és gyékényeket mindig a legjutányosabban lehet beszerezni.

Teljes tisztelettel:
Erdélyi gyékény- és nádszövet-gyár.

Van szerencsém a magtermelő birtokos urakkal tudatni, hogy **kézi heremagszítáimat** nagys. **dr. Szaniszló Albert** tanár ur **szakszerű utasítása** szerint javítottam, melyek ezen újítás következtében a **legjobbakkal bizonyultak**, a **legkisebb arankaszemet** és egyéb terményekből is minden idegen **magvat, gyomot** kiválasztanak; nagyobb és kisebb szemű heremagvakhoz szitáim 1, 2, 3, 4. számú lyukkal vannak ellátva; a sziták igen szilárdan, **horganylemezből** vannak készítve. Hogy a vevő közönség kényelmesen beszerezhesse ezen hasznos cikket a vidék részére, **Bisztricsány Lajos** urnál bizományi raktárt állítottam fel, ki is **darabját 5 frton** adja el. Meg vagyok győződve, hogy e kítűnő mag-rosták rövid idő múlva **egy magtermelőnél sem fognak hiányozni**. Továbbá **sodronyfonataimat** minden méretben, és **kerti butoraimat** szintén ajánlom; ezek is **Bisztricsány Lajos** urnál rendelhetők meg.

Tisztelettel

Felsőmagyarországi első fa- és vassodronyáru-gyár.

DELEVÁL G. E.

Korona-tyukszem- és szemölcs-tapaszt mindenkinek ajánlok. Egy doboz ára 30 kr. Biztos eredményről szavatolok, ellenben a pénzt teljesen visszaadom. **Friss caviárt, angolnát, pisztrángot, szárdi- niát és orosz halakat** jutányosan ajánlok.

Teljes tisztelettel

Bisztricsány Lajos.

1028 38-52

Friss székely turó és kaskavál mindig kapható.

STEÁRIN GYERTYA EGY CSOMAG 35 KRAJJCZÁR.

KITŰNŐ JÓ ÍZŰ CUBA-KÁVÉ KILOJA 1.60, 2-2.10.